

Jutranje refleksije št. 1: Navdih harmonij

za delavnico pisanja kritik (Bosiljka Perić Kempf)

Skladni prostor poznobaročne cerkve sv. Alojzija v Mariboru je v soboto 3. septembra ob 11h gostil 3. koncert letošnje sezone Festivala Maribor. Nastopil je Godalni orkester Festivala Maribor s solisti, spored pa je bil v celoti sestavljen iz baročnih del. Izbira prostora se je organizatorjem verjetno zdela primerna predvsem zaradi likovno bogata ambienta, ki pa se po svoji akustični kvaliteti žal ni izkazal za najbolj primerne.

Koncert se je začel z izvedbo Biberjeve Partije VII v c-molu za dve violi in basso continuo. Solistki na violah sta bili Diemut Poppen in Maja Rome. Na začetku sta sicer imeli nekaj težav z nejasno intonacijo, vendar je v nadaljevanju izvedbe prišla do izraza predvsem natančnost in ritmična ter občutenjska usklajenost med vsemi izvajalci. Prefinjen dialog in kontrastiranje med solistkami ter zanimivo in slogu primerno realiziran continuo izpod prstov čembalista Domna Marinčiča so ustvarili kvalitetno izvedbo.

Sledil je Vivaldijev violinski koncert „La cetra“ v a-molu. Kot solistka je nastopila Satu Vänskä, ki je pokazala precej tehnične virtuoznosti in temperamenta. Usklajenost solistke z orkestrom žal ni bila vedno popolnoma prisotna, prav tako pa je bilo tudi fraziranje celotnega izvajalskega aparata v hitrih ponekod zamegljeno. K temu so v največji meri prispevali akustični pogoji cerkvene dvorane, ki ima precej dolg odmev.

Violistka Diemut Poppen je izvedla Bachovo suito za violončelo ali violo št. 1 v G-duru. Njeno igro je karakterizirala prefinjena artikulacija, izjemno skladno fraziranje ter široka barvna in občutenjska lestvica. Decenten scenski pojav je pričal o globoki zbranosti in ponotranjenosti interpretacije, kar je izvajalka z ekspresivno igro popolnoma uspela posredovati poslušalcem. Ta očem prikrita, globoka vživetost v glasbeno vsebino in formo je vsekakor najbolj pohvalni aspekt izvedbe, ki jo je podala Poppenova. Svojo interpretacijo Bachove suite je namreč uspela poslušalcem

posredovati izključno skozi medij zvoka, brez nepotrebnih vizualnih poudarkov, ki poslušalca samo odvrtačajo od slušnega doživetja. Pri tem se ne morem izogniti dvomu v pomen izbire koncertnega prostora glede na slogovno usmeritev glasbe. Izvajanje baročne glasbe v prostoru baročne cerkve z bogato arhitekturo in kiparsko opremo vsekakor prispeva k splošnemu vtisu, vendar pa s svojo dekorativnostjo privlači oči poslušalcev ter s tem nehote odvrtača njihovo pozornost od glasbene izvedbe. Enako počnejo številni izvajalci, ki s flambojantnim scenskim nastopom v večini primerov skušajo le prikriti pomanjkljivosti lastne glasbene izvedbe. V primeru mariborske Alojzijeve cerkve pa se pojavi tudi problem neprimerne akustike, ki natančnost in prefinjenost baročne artikulacije zamegli in jo pretvori v nekakšne impresionistične zvočne ploskve.

Z omenjenimi akustičnimi težavami so se izvajalci spopadali tudi v zadnjih dveh skladbah na sporedu. Prva je bila Vivaldijev koncert za dva violončela v g-molu, v katerem sta kot solista nastopila Monika Leskovar in Giovanni Solima, koncert pa se je zaključil prav tako z Vivaldijevim Concertom grossom v d-molu iz zbirke L' estro armonico. Ta koncert je sicer znan tudi v Bachovi priredbi za orgle solo. Izvedbi obeh koncertov sta bili tehnično brezhibni, povedni in polni temperamenta. Bogati zvok orkestra je izpolnil celoten cerkveni prostor in je odmeval od široke kupole. Zato smo poslušalci morali z največjo možno pozornostjo prisluhniti vsem fino izdelanim detajlom fraziranja, artikulacije in dinamike v želji, da zares uživamo v podrobno pripravljeni in slogovno izraziti izvedbi.

Spored je bil prijetna kombinacija širši publiki znanih in priljubljenih skladb ter tudi manj znanih del baročnega godalnega repertoarja. S tako zasnovano koncerta je umetniški vodja Festivala Maribor, Richard Tognetti, uspel poslušalcem ponuditi kvaliteten in poslušljiv baročni koncert. Ta je bistveno prispeval k slogovni pestrosti celotnega festivala, ki kakor da hoče poslušalce seznaniti z vso glasbeno ustvarjalnostjo od baroka do danes, pri čemer se pojem „klasične glasbe“ lahko razume v zelo širokem pomenu.

Maribor, 4.9.2011.

Tomaž Gržeta